

SA SERPENTA DE SET CAPS

Hi havia una família que tenien un fill anomenat Joanet i vivien en un llogaret en el camp, per un bosc. Son pare es va posar malalt i es va morir, i va quedar sa mare amb aquest al·lotet, en Joanet. En Joanet va tornar gros i tenien tres benes i, de ses benes, cada dia en treien sa llet, else munyien, i duien sa llet a vendre an es poble. Hi anaven en Joanet i sa mare, però quan en Joanet va ser més grosset sa mare quedava a sa caseta i en Joanet agafava sa gerra de llet i se n'anava an es poble.

En aquest poble cada any havien de dur una al·lota a un bosc perquè sa serpenta s'havia de menjar una al·lota cada any, perquè si no li duien sa jove sa serpenta anava an es poble i ho destrossava tot, perquè era una serpenta molt grossa, amb set caps i amb una coa molt llarga, i tant com passava pes poble ho destrossava tot. Per açò cada any sa serpenta havia de trobar una jove allà i ningú la podia matar. Sa qüestió és que aquest any tocava a una filla del rei.

El rei tenia un disgustàs que sa serpenta s'hagués de menjar sa filla seva, i així va fer fer unes crides que deien que es qui mataria sa serpenta es casaria amb sa filla del rei; però que li havia de dur es set caps dins un sac.

En Joanet se'n va a munyir ses benes, se'n va amb sa gerra as poble a vendre sa llet i es sereno surt i diu:

--Patatim patatam: feim a sebre que el rei ha dit que aquell qui mati sa serpenta se casarà amb sa filla del rei.

I així, en Joanet se'n va a ca seva i diu a sa mare:

--Avui hi havia unes crides molt rares pes poble; deien açò –però sa mare no en fa gaire cas.

Sa qüestió és que en Joanet se'n va a passejar ses benes i s'hi presenta un senyor que li diu:

--Jovenet, tu què fas amb aquestes benes?

--Else pastur perquè duguin llet i noltros vivim de sa llet, perquè la duim a vendre...

Aquell home, que menava un ca negre molt polit i molt gros, diu:

--M'has de baratar una bena amb es ca aquest.

--No, no! --diu ell- I què dirà mumare? Mumare i jo vivim de sa llet de ses benes. No, no, no...

Sa qüestió és que el va temptar prou que li dóna una bena i aquell li dóna es ca, un ca negre, molt gros i polit, però també molt carinyós, que era de nom Tallaferro, i se'n va a ca seva amb dues benes i un ca negre. Sa mare li fa:

--Joanet! Què has fet?

--Ah! Un senyor ha vingut i m'ha dit que, per força, li havia de baratar una bena amb es ca, i jo que no i ell que sí, i sa qüestió és que li he baratat.

--Però Joanet, açò no ho havies de fer! I ara només tindrem dues benes i no tindrem prou llet --i per amunt i per avall.

Bono, sa qüestió és que sa mare el renya, però ell res; i ensoldemà matí es torna a aixecar, torna a dur sa llet a vendre i, després, cap a passejar ses benes per sa marina, a cercar herba per a ses benes. I sa qüestió és que es ca aquell ja caça per dins es bosc i agafa un conill, i as cap d'una estona n'agafa un altre, i ell tot encegat diu:

--I açò serà un desastre!

I quan ha hagut passejat ses benes, as cap d'una estona, quan ja se n'anava cap a ca seva, se torna a presentar un altre senyor amb un altre ca i li diu:

--Joanet, me diuen que ets de nom Joanet, és ver?

--Sí.

--M'has de baratar una bena amb aquest ca --i aquest era marró, i quan ja se n'anava li diu:

--Ai! I ara no m'ha dit es nom què era.

--És de nom Tallabronzo, però me l'has de baratar.

--Bono --li diu- però jo ara només me quedaré amb una --i per amunt i per avall.

I as final diu:

--Sí, sí, sí! --i as final se'n va a ca seva amb es dos cans i només una bena.

Sa mare li diu:

--Però Joanet, i ara què farem amb una bena? Tu que no veus que no tindrem prou doblers amb una bena tota sola? No tindrà prou llet! No, no, açò no ho havies de fer.

--Sí, però mirau mumare, es ca aquest m'ha agafat dos conills, i entost de vendre sa llet, duren es conills a ventre.

I es matí es torna a aixecar, torna a munyir sa bena, i amb sa poca llet se'n va an es poble i diu a sa botiga on duia sa llet:

--Avui en duc poca perquè ses altres benes no n'han duita, però duc dos conills. Me podríeu comprar es dos conills, aquests.

I aquella dona de sa llet diu:

--Sí, sí que te'ls compraré.

Sa qüestió és que li compra es dos conills i sa miqueta de llet i ell se'n torna a anar, berena un poc, agafa es cans i diu a sa mare:

--Vaig a passejar sa bena.

--Ara per una bena tota sola, no val la pena –diu sa mare.

Però ell s'havia engrescat amb es conills que havia caçat i va pensar que tal vegada faria més doblers caçant conills que no darrere ses benes. Sa qüestió és que se'n va a passejar sa bena i així ja tenim es cans que tornen a agafar dos conills més, i as cap d'una estona ja en tornen a agafar un perhom més, i ja en tenim quatre. I ell ben enecat. Llavones sa bena, aquella, ja li feia com a nosa. I as cap d'una estona se presenta un altre senyor amb un altre ca i li diu:

--Joanet, m'has de baratar aquesta bena amb aquest ca.

Aquest era d'un color gris, com a blanc, un ca gros, molt polit; i sa qüestió és que es cans per dins sa marina tornen a agafar dos conills més i se'n va cap a ca seva amb sis conills.

--I aquest què és de nom?

--Aquest és Tallaplata.

--Tallaferro, Tallabronzo i Tallaplata. Vaja quins noms més polits!

Sa qüestió és que ell se'n va a ca seva i sa mare diu:

--I què has fet? Com és que no menes sa bena?

--L'he donada, perquè ha vingut un altre senyor i m'ha duit un altre ca --respon ell- i duc sis conills. Me'n vaig an es poble a vendre es conills --i li van donar més doblers amb sis conills que amb tota sa llet que duia de ses tres benes, i ell ben engrescat.

Ensoldemà torna a anar a caçar i torna a dur es conills a vendre, i així ja tenim que és es dia que sa filla del rei toca anar as bosc aquell on hi havia un arbre molt gros i havien de fermar sa filla del rei en aquest arbre. Però ell, com que era molt dimoni, quan sent que tornen a cridar que és es dia de sa filla del rei, ven es conills, berena deveres deveres i se'n torna a anar a caçar per allà on havien de dur a fermar sa filla del rei. Sa qüestió és que hi havia molta tropa, però van deixar sa filla del rei fermada a un arbre i tothom se'n va anar. Ell s'hi atraca, i aquella filla del rei qui plorava, fermada allà, i ell que s'hi atraca i li diu:

--No ploris, per què plores?

--Perquè ha de venir una serpenta i m'ha de menjar --i ell li feia companyia.

Però ell se'n va per amunt i se'n va a caçar. Sa filla del rei no volia que se n'anàs, però ell que sí i que sí, que havia d'anar a caçar conills per dur-los a vendre. I sa filla del rei deia:

--No me deixis, no te'n vagis --perquè ella el trobava molt agradós.

Però ell no se'n va anar gaire enfora, no. I així ja senten, a la una, perquè ja tenien s'hora convinguda, que sa serpenta ja ve; però una serpenta molt grossa, amb set caps, amb unes llengües que treia, i feia uns xiulos, i ella plora qui plora. I quan sa serpenta va ser a prop per agafar sa filla del rei, en Joanet se presenta amb es tres cans, i sa serp, quan veu es tres cans, es va posar molt maleita, feta una fera i feia uns bots! I sa filla del rei deia:

--Ai, Joanet! Borda aquests canets que matin sa serpenta. Borda-li es cans!

--Venga Tallafferro, Tallabronzo i Tallaplata --fa en Joanet- a matar aquest animal!

I es tres cans s'envelen damunt sa serp, i mos per aquí i mos per allà fins que van matar sa serpenta. Sa filla del rei, quan va veure que sa serp era morta, va dir a en Joanet que la desfés, i en Joanet, amb un ganivetet, tallà ses cordes i va desfer sa filla del rei. I així ja tenim sa filla del rei que, venga besades perquè li havia salvat sa vida, i li diu que han d'anar a ca seva perquè s'havien de casar; però en Joanet diu:

--No, no. Tu te'n vas i jo no, no.

I ella que sí, que sí, i l'estirava per sa camisa, i as final ella se'n va a ca seva i diu son pare tot content:

--I què ha passat?

--És que ha vingut un jovenet amb tres cans que han mort sa serpenta.

I el rei diu:

--A on és aquest al·lotet? I a on és aquest al·lotet?

--Ah! No ha volgut venir.

--Però tu l'havies de menar.

--Però no ha volgut venir de cap manera.

--Bono –diu el rei– jo vaig dir que es qui mataria sa serpenta havia de dur es set caps. Ara veurem qui durà es set caps.

En Joanet, quan sa serpenta va ser morta i sa filla del rei se n'havia anat, amb es ganivetet que havia desfet sa filla del rei, entost de tallar es set caps va tallar ses set llengües, else va posar embolicades amb un paper i se'ls enduu.

Així passen es dies, i hi havia un moro que estava dalt una muntanya que sabia que es qui duria es set caps es casaria amb sa filla del rei i va anar a voltar i va trobar sa serpenta morta amb es set caps, però no va mirar que no hi hagués ses llengües. Se'n va, es moro aquest, talla es set caps, else posa dins un sac i se'n va cap a cal rei i diu si pot xerrar amb el rei. I quan li demanen de part de qui diu:

--Com que sé que el rei va cridar que es qui duria es set caps se casaria amb sa filla del rei, miri, jo li volia mostrar es set caps.

Criden el rei i li diuen que hi havia aquest senyor que duia es set caps i havia mort sa serpenta, i el rei crida sa filla i li diu que s'haurà de casar amb aquest jove perquè ell ho havia dit així. Sa qüestió és que ella surt i diu:

--Ell no és es qui va matar sa serpenta, que no!

--Però ell duu es set caps! Deu ser ell, qui ha matat sa serpenta.

--Que no, que no és ell! --fa ella.

--Però jo ho he promès i t'hi hauràs de casar --diu el rei.

I com que el rei ho havia dit, tenim que ja preparen sa boda. En Joanet cada dia anava a caçar i cada dia duia es conills a vendre. Un dia en duia sis, un altre dia en duia vuit, un desastre! I sa botiga ben *loca* perquè cada dia podia vendre es conills, i sa mare tota contenta perquè feien doblers sense es maldecap de dur ses benes a passejar. Així que quan duia es conills a vendre es sereno torna a cridar:

--Demà hi haurà sa boda de sa filla del rei.

I ell res, se'n va cap a ca seva i ensoldemà, es dia de sa boda, a cal rei estava tot preparat, i vengà fer menjar i preparar taules i moltes coses més. A s'hora des casament, que ja estava tot preparat, en Joanet diu a en Tallaferro:

--Tallaferro, vés-te'n a cal rei i ho destrosses tot. Taules, *mantells*, olles, tians: tot ho romps.

Es ca va a cal rei, bota per una finestra i comença a tirar taules i copes i tot allò que estava preparat per sa boda. Per dins sa cuina, per tot, i es cuiners ben desesperats que el volien agafar, però no hi havia manera. I sa filla del rei diu:

--Papà, papà! Açò és un ca d'aquell qui va matar sa serpenta.

Quan ho va tenir tot destrossat, es ca surt per sa finestra i se'n torna a anar cap a ca seva; i en Joanet li demana:

--Com ha anat? -i ell vengà carícies, i tornen a partir a caçar.

Ensoldemà matí, torna a dur es conills a vendre, i as cap de dos o tres dies torna a sentir que hi torna a haver sa boda de sa filla del rei, perquè aquell dia s'havia anul·lat i no l'havien poguda fer, i fan igual: preparen sa boda. I vengà preparar taules, i vengà copes i de tot. Sa qüestió és que ja el rei aquell dia va dir:

--Posarem guàrdies per defora perquè no vengui ningú.

Així, es dia de sa boda, quan va haver berenat, en Joanet diu a sa mare que se'n va a caçar; però entost d'anar a caçar diu a en Tallaferro i a en Tallabronzo:

--Anau-vos-ne a cal rei i ho destrossau tot: taules en terra, tot!

Sa qüestió és que se'n van allà i tornen a entrar, i correguda per aquí i correguda per allà, i per damunt ses taules, i tot ho fan caure en terra. An es criats els hi envelaven una empenta i els hi estiraven es calçons i ho feien caure tot.

Quan ho van tenir tot destrossat, es guàrdies miren per on han anat es cans i es cans desapareixen per dins es bosc, però no en van poder agafar cap. Sa filla del rei torna a dir a son pare:

--Papà, papà! Açò són dos des tres cans que ell tenia, que jo else conec.

I tornen a preparar sa boda, i tornen a vestir es moro de novii i ho preparen tot. I en Joanet, qui torna a dur es conills a vendre, sent que avui torna a ser es dia de sa boda perquè l'havien suspesa una altra vegada. Diu a sa mare que torna a anar a caçar i fa ben igual. Se'n va cap allà i quan hi va ser a prop diu an es cans:

--Tallaferro, Tallabronzo i Tallaplata, anau a destrossar-ho tot a cal rei, que no es pugui casar sa filla.

I aquell dia el rei ja va fer posar més guàrdies, tot ben rodolat, que no entràs ningú; però així arriben es tres cans i, empenta a un soldat, empenta a un altre i empenta a un altre, van fer caure es soldats, ells entren i ho tornen a fer caure tot: olles, tians, cuiners, cuineres... As novii qui estava preparat, es moro aquell, el van agafar per ses falde i sa novia amb es vestit tot romput. Surten, i tots es guàrdies que segueixen es cans fins que van anar cap a sa caseta i van trobar es tres cans. Es soldats diuen a en Joanet que ha d'anar cap a cal rei perquè es seus cans havien fet un desastre, i en Joanet, com que tenia ses set llengües amagades, agafa ses set llengües dins una bossa, es tres cans, i se'n va cap a cal rei. Arriba a cal rei, amb es soldats qui el menaven, i sa filla del rei diu:

--Aquest és, papà! És aquest! Aquell no ho és, és aquest! –i sa filla se tira damunt ell a donar-li besades.

--Bé –diu el rei- però hi ha es moro, qui ha dut es set caps.

I en Joanet li diu:

--Vostè que ha vist cap campana que toqui sense tenir es *mando*?

--No –diu el rei.

--Idò avam –fa en Joanet- miri es caps, si hi ha ses llengües.

El rei obre es caps i veu que no hi ha cap llengua, i ell va treure ses set llengües. As moro, com que havia enganat el rei, el va fer tancar i en Joanet es va casar amb sa filla del rei i van ser molt feliços; però en Joanet va dir que no volia que abandonassin sa mare i li va dir que havien d'anar cap a cal rei, que ell es casaria amb sa filla del rei perquè havia mort sa serpenta. Sa mare tenia vessa de davallar, però ell li diu:

--Sí, sí, mumare, que jo m'he de casar amb sa filla del rei i vós també heu de venir, que vós no quedareu aquí tota sola.

I es van casar i van ser molt feliços i... *colorido colorado, este cuento se ha acabado.*